

gå hen og blive sorteper, hvis vi ikke tænker os rigtig godt om på disse områder.

Man ved jo, at selv om kommunerne bliver på minimum 30.000 indbyggere, er befolkningsgrundlaget ikke stort nok til, at kommunerne er fagligt bæredygtige, økonomisk bæredygtige og kan tilbyde bæredygtig retssikkerhed for disse borgergrupper. Til nogle af disse opgaveløsninger skal der et befolkningsgrundlag på mellem 150.000-250.000, ja, for nogle helt op på 400.000 til for at løse disse opgaver bæredygtigt. I udspillet står der, at kommunen får det fulde ansvar for alle opgaver i forhold til borgeren. Det kan i nogle kommuner godt lyde som en trussel for borgere, som i stigende grad har måttet gøre brug af advokater for at få den service, de har ret til og behov for i kommunerne.

På sygehusområdet kan vi frygte, at de svageste ældre ikke får den behandling, de har brug for, når kommunen skal betale et beløb hver eneste dag for en borger, der er indlagt. Og hvordan vil det gå med udviklingen på hospiceområdet med den nye reform? Det er der heller ikke skrevet noget om.

Vi er også betænkelige ved, at miljøopgaver flyttes fra amter til kommuner. Regeringen foreslår i sit udspil, at bl.a. godkendelser og tilsyn med særlig forurenende virksomheder især skal udføres af kommunerne. Vi mener, at dette kan føre til en fagligt set mindre bæredygtig varetagelse af opgaverne. Kommunerne vil nok være mere tilbøjelige til at give dispensationer til en virksomhed, end amterne gør i dag. I nogle tilfælde kan man frygte, at en kommune vil give dispensationer vedrørende miljøgodkendelser og tilsyn af kassensyn for at opretholde gode forbindelser til virksomhederne, så de bliver i kommunen og bidrager med skatteindtægter og arbejdspladser.

Regeringen lægger også op til, at kommunerne skal lægges sammen til en størrelse på minimum 30.000 indbyggere. Der er dog mulighed for, at mindre, men bæredygtige kommuner vil kunne fortsætte, hvis de indgår forpligtende samarbejde om en række opgaver.

Reformen vil dog betyde, at mange mindre kommuner må lade livet, hvilket fører til, at beslutningerne træffes længere væk fra borgerne. Det vil gøre det lettere for politikerne i de nye storkommuner at nedlægge skoler, daginstitutioner og øvrige institutioner i de mindre byer.

I de tyndtbefolkede områder, hvor der allerede i dag er langt til de kommunale servicefaciliteter, vil dette betyde en alvorlig forringelse af

servicen. Borgerne vil geografisk befinde sig længere fra politikerne, og det forringer borgerenes oplevelse af nærdemokrati.

Når alt kommer til alt, mener vi ikke at have set reelle undersøgelser, der siger, at store kommuner drives bedre, mere effektivt, mere økonomisk og til større tilfredshed for borgerne end mange mindre kommuner.

Kristendemokraterne er derfor imod, at kommunerne skal tvinges til sammenlægninger. Vi mener, at sammenlægningen skal være frivillig, men anbefaler, at kommunerne dog lægges sammen til en størrelse på minimum omkring 10.000 indbyggere. Som udgangspunkt finder vi det positivt, at kommunerne i stedet for at lægge sig sammen kan etablere forpligtende kommunale samarbejder. Vi er dog noget i tvivl om, hvor stor praktisk betydning muligheden for at indgå disse forpligtende samarbejder vil få for kommunerne. Er det en kattelem, eller er det et musehul, der er foreslået?

Indenrigsministeren siger i Politiken den 29. april, at samarbejdsaftalerne er for de få og små kommuner. Vi opfatter det derfor sådan, at muligheden for at indgå forpligtende samarbejdsaftaler er et musehul, som kun kan bruges af meget få kommuner.

Kristendemokraterne ser ellers perspektiver i at gøre det lettere for kommunerne at samarbejde på konkrete områder; jeg skal her henvise til vores beslutningsforslag om bedre muligheder for kommunerne til at indgå samarbejde på udvalgte kommunale myndighedsområder.

Når det gælder de økonomiske konsekvenser ved en strukturreform, mener vi også, at vi mangler informationer om de eventuelt positive økonomiske konsekvenser ved reformen. Vi mener, at de positive økonomiske konsekvenser på lang sigt vil være ret begrænsede, måske helt fraværende, mens der i en overgangsperiode vil være betydelige engangsomkostninger.

Ved fremlæggelse af strukturreformen sagde finansministeren, at reformen vil kunne holde sig inden for de eksisterende økonomiske rammer. Kristendemokraterne frygter, at reformen vil medføre merudgifter for kommunerne i hvert fald i en overgangsperiode, og at kommunernes stramme økonomi vil føre til, at kommunerne vil være tvunget til serviceforringelser på centrale velfærdsområder.

Det vil med andre ord sige, at borgerne i en overgangsperiode vil være dem, der betaler prisen med ringere service. Jeg skal derfor indtrængende bede regeringen om virkelig at lytte, som